

Turczi István

A fázisrajzoló átmeneti gyötrelmei

Ez a kutya még csak lépni tanul.
Ez már fut is.
Az ugráshoz minék a trambulin,
s repülni napszönyegen is lehet.
A fejszóválás, mint két feleselő ciroksöprű.
A szem ellenpontozva fénylik,
és a vigyorhoz felhúzott száj kell.
Csak visszafogottan,
    az már reklámfilm (x),
                    ha fogak vaku-villogása.
Besatírozva néhány fölösleges indulat.
Így már jobb.
Összeadódnak az árnyalatok:
a megszűnő mozdulatban felível a következő.
Elvben minden vonal vezet valahová,
s átlépve a kitűzött képzelet-határt,
új alakjában értelmet másmagaként nyerhet.
Vigyázni mégsem árt, a figurák életre kelnek,
ám ugrálni, futni, semmi kedvük, fejüket
lehajtják, szemükből hó hull,
és konokul összezárul a száj.
Figuráid életre kelnek,
és egy kiegészült pillanatban
számonkérlek kéretlen, kiagyalt sorsukat.